

Arrest

nr. 85 453 van 1 augustus 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2012 om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 april 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2011 dient de verzoekende partij, van Bosnische nationaliteit, een asielaanvraag in.

Op 25 november 2011 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 8 december 2011 stelt de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 74 725 van 7 februari 2012.

Op 14 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 07/02/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

- (1) Betrokken bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 04/09/2011 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.”*

2. Over de ontvankelijkheid en de gegrondheid

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) aan.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) middels een beschikking van 16 april 2012 aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Meer bepaald wordt met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing geeft aan dat de asielaanvraag van de verzoekende partij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot weigering van het vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van 7 februari 2012 met nummer 74 725 wordt zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. Bijgevolg werd er geantwoord op de aangevoerde elementen in het kader van artikel 3 van het EVRM en diende de verwerende partij in de bestreden beslissing hier niet nogmaals omtrent te motiveren. Daarenboven volstaat de loutere verwijzing naar algemene niet. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofd een schending is van artikel 3 van het EVRM. Voorts betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. In die mate is het middel ongegrond.”

Daarnaast wordt in de beschikking weergegeven wat de verzoekende partij in hoofddorde en in subsidiaire orde vordert en wordt erop gewezen dat de Raad in de huidige procedure als annulatierechter optreedt en enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen. In de beschikking wordt dit als volgt weergegeven:

“Waar de verzoekende partij in het hoofding van haar verzoekschrift stelt “Art.39/1 e.v van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.” en waar ze beoogt:

“ In hoofddorde:

- *het beroep van Verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens,*
 - *De bestreden beslissing te hervormen in de zin dat de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 in zijn hoofdte wordt erkend,*
- In subsidiaire orde:*

- *Het beroep van Verzoeker ontvankelijk en gegrond te verklaren;*
- *De bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van art 3 EVRM.”*

In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 30 april 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Naar aanleiding van dit verzoek tot horen wordt ter terechtzitting van 6 juni 2012 middels het verwijzen naar de aan de verzoekende partij toegezonden beschikking in toepassing van het artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, gevraagd wat haar standpunt ter zake is. De verzoekende partij betwist dat Bosnië-Herzegovina alle redelijke maatregelen zou hebben genomen.

2.4 De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij *in fine* van haar verzoekschrift vraagt om, in hoofdde, haar beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en, dienvolgens, de bestreden beslissing te hervormen in de zin dat de hoedanigheid van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1981 in haar hoofdte wordt erkend.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift de Raad slechts vraagt uitspraak te doen zoals hij dit kan doen op beroepen ingesteld tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet. In voorliggend geschil treedt de Raad echter op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is derhalve niet bevoegd om het door de verzoekende partij gevorderde toe te kennen. Het verzoekschrift is derhalve slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij in subsidiaire orde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen wegens schending van *“art. 3 EVRM”*.

Het beroep tot nietigverklaring is in de aangegeven mate niet ontvankelijk.

2.5 Er dient vastgesteld dat de verzoekende partij bij het louter betwisten dat *“Bosnië-Herzegovina alle redelijke maatregelen zou hebben genomen”*, in het geheel geen afbreuk doet aan voormelde in de beschikking van 16 april 2012 aangevoerde grond en deze daarenboven volledig ignoreert. Dit klemte des te meer daar de verzoekende partij er met dit argument geheel aan voorbijgaat dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM en zij evenmin enig concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofdte een schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er worden aldus geen elementen bijgebracht die ertoe zouden nopen anders te oordelen over hetgeen werd gesteld *sub* punt 2.2 van dit arrest. Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 16 april 2012 opgenomen grond aangaande het enig middel van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. BAMPES